

si odhrne z pocené vlasy z čela. „Roky s Major Malfunction byly dokonalé. Nekonečná party, nefiltrovaný život, jenom chvílemi přerušeny školou a čekáním na policejních stanicích.“

Pískání z davu. Někdo zařve: „Smrt chlupatejm!“ Zazní pobavený smích.

„Tihle blázní tady nahoře mi zaplnili palici nesmysly, bláznovstvím a hlavně štěstím. Smíchem, který vám znehybní koutky a bolí vás na temeni hlavy. Znáte to? Smáli jste se někdy tak moc?“ Pohledem zavádí o kytaru ve svých rukách, jako by nevěděl, kde se tam mohla vzít. Krátce semkne rty, které i z dálky vypadají úplně bledě, a potom rozhodně řekne: „Tohle je moje poslední písnička. Jako zpěvák Major Malfunction končím.“

Dav začne křičet tak, že je to cítit až do morku kostí, jenom několik kluků na kraji tleská. Zpěvák uchopí krk kytary, pokyne svým kolegům přes rameno a pošle do publika další riff. Bubeník špatně zahraje předeheru a bubny za to rádně ztrestá. Závěrečná píseň praská v reprobednách.

Major Malfunction jsou minulostí. Na pódiu se snaží nějaký DJ mixovat desky, je netalentovaný, zato ale velmi hlasitý. Tom a Chris jsou zaseklí ve frontě na pivo, Phil musel nutně na záchod a pokus holek přimět mě k tanci ztroskotat. Zkusily všechno možné a k odchodu je přiměl až můj argument, že někdo musí hlídat stůl. Mel se na mě přes rameno ještě ustaraně podívala a slíbila, že jsou hned zpátky.

Chvíli mi bylo dobře, sedět sama a mít čas zabývat se svými myšlenkami. Potom se ale moje zhulená fantazie rozhodla vydat se do minulosti a pátrat po tom, proč jsou moje narozeniny tak deprimující. Moji přátelé jsou pro mě

fakt vším. Někdy to ale prostě nestačí. Někdy toužím po tom mít víc.

Najednou mě zahltí naléhavá potřeba najít Mel. Zvednu se ze židle, klopýtám a skončím na parketu. Všude jsou těla, všude ruce. Lokty mi narážejí do boků, cizí ruce se mi ovíjejí kolem prsou, prsty mě tahají za sukni. Potácivě se otáčím kolem dokola. Všechno je moc rychlé. Horká červená a intenzivní modrá blýskají temnotou, zvedá se mi žaludek, snažím se odehnat myšlenky, které mi matou mozek.

Zatraceně, vůbec jsem si neuvědomila, jak moc zkouřená jsem. Potřebuju vzduch, čistý vzduch!

Zabrzdí mě zábradlí přede dveřmi, takže neupadnu na chodník a nestanu se cílem posměchu vyhazovače stojícího u dveří. Naplním si plíce kyslíkem. Kde je jenom Mel? Vždycky je přece někde nablízku. Zvednu hlavu a jako na potvoru zírám přímo do obličeje toho blondatého zpěváka, který se opírá o zeď vedle mě a kouří.

„No nemůžu uvěřit svému štěstí,“ vyhrknu vztekle. „Můžu tady zůstat stát, nebo k tomu potřebuju povolení tvého fanklubu?“

Ten typ mě ignoruje. V nočním vzduchu je cítit vůně trávy. Jeho omámený mozek se teď nejspíš snaží rozklíčovat moje poselství.

Zatřesu mu ramenem. „Hej, je to cigaretový kouř, nebo tady hoří tvoje krásná slaměná hlava?“

Otočí ke mně obličej. Má neuvěřitelně blankytně modré oči. Nenápadně se k němu nakloním, abych zjistila, jestli má ten nafoukaný fracek kontaktní čočky. Je tady ale málo světla.

On jenom mlčí, což trochu drtí moje ego.